

«LĂUDAȚI PE DOMNUL»

„La sfințirea zidurilor Ierusalimului, au chemat pe leviti din toate locurile în care locuiau, și i-au adus la Ierusalim, ca să prăznuiască sfințirea și sărbătoarea cu laude și cântări, în sunet de chimvale, alăute și arfe. Fiii cântăreților s-au strâns din împrejurimile Ierusalimului, din satele slujitorilor Templului... Preoții și leviti s-au curățit, și au curățit și pe popor, porțile și zidul. Am suit pe zid pe căpeteniile lui Iuda, și am făcut două coruri mari. Cel dintâi a pornit pe partea dreaptă a zidului, spre Poarta Gunoiiului. În urma acestui cor mergeau Hosea și jumătate din căpeteniile lui Iuda... cu instrumentele de muzică ale lui David, omul lui Dumnezeu. Cărturarul Ezra era în fruntea lor. La Poarta Izvorului, s-au suit drept înainte pe treptele cetății lui David pe ridicătura zidului, deasupra casei lui David, până la Poarta Apelor, spre răsărit. Al doilea cor a pornit spre stânga. În urma lui veneam eu cu cealaltă jumătate din popor, pe zid. Trecând pe deasupra Turnului Cuptoarelor, au mers până la zidul cel lat; apoi pe deasupra porții celei vechi, pe deasupra Porții Peștilor, pe deasupra turnului lui Hananeel și pe deasupra turnului Mea, până la Poarta Oilor. Și s-au oprit la Poarta Temniței. Cele două coruri s-au oprit în Casa lui Dumnezeu; și tot așa și eu și dregătorii care erau cu mine, și preoții... Cântăreții și-au înălțat glasul, cârmuiți de Izrahia. În

ziua aceea s-au adus multe jertfe, și a fost o mare bucurie, căci Dumnezeu dăduse poporului o mare pricină de bucurie. Se bucurau și femeile și copiii, și strigătele de bucurie ale Ierusalimului se auzeau până departe.“

A aduce Domnului laude și mulțumiri, recunoștință și închinăciune este o trăsătură de bază a vieții creștine. Este tocmai ceea ce învățăm și din capitolul 12 al cărții lui Neemia. Trăirea într-un duh de laudă și mulțumire ne ajută să progresăm în viața de credință, să înfruntăm cu mai mult curaj problemele și luptele vieții, pentru a ieși biruitori din toate încercările. După ce a trecut prin multe frământări și a acumulat o bogată experiență de viață, psalmistul a putut declara: *„Frumos este să laudăm pe Domnul, și să mărim Numele Tău, Preainalte!”* (Ps. 92.1). Inima lui vibrează de bucurie și recunoștință, fiind pe deplin mulțumit în toate împrejurările și evenimentele multiple ale vieții, fie prin încercări, fie prin bucurii. De fapt, toată Sfânta Scriptură atinge struna cea mai melodiosă a laudelor Domnului, care cresc în intensitate pe măsură ce planul de mântuire al lui Dumnezeu este adus la îndeplinire. Biblia se încheie cu promisiunea că laudele Domnului vor face să vuiască Cerul în vecii vecilor, țâșnind din inimile celor răscumparați și de pe buzele miliardelor de îngeri ai lui Dumnezeu.

Acceptarea de a trăi potrivit voii lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta înseamnă că trebuie să trecem prin Valea Plângerii, se arată prin mărturia pe care o depunem în fața oamenilor, pentru gloria lui Cristos - o mărturie scăldată acum în suferințe, dar care se schimbă în sărbătoare. Oare se poate spune despre noi și despre Biserica noastră, ceea ce afirmă Biblia despre Neemia și adunarea din Ierusalim: *„Strigătele de bucurie ale Ierusalimului se auzeau până departe”* (v. 43)? Aceasta era o mani-

festare entuziastă a bucuriei care izburcea din inimile celor credincioși.

De la Neemia, acest serv credincios al Domnului, putem învăța și noi cum să trăim într-o atitudine de recunoștință și mulțumire înaintea Domnului. Exemplul său ne arată foarte clar cum poate să servească viața noastră pentru preamărirea lui Dumnezeu, în același sens în care se exprimă și apostolul Pavel când zice: *„Vă îndemn... să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”* (Rom. 12.1).

1. Întâi de toate, trebuie să vedem unde este izvorul mulțumirii sufletești, acest sentiment care ne face în stare să cântăm laudele Domnului. Taina bucuriei evreilor care umpleau străzile Ierusalimului este cuprinsă într-o frază scurtă, dar plină de tâlc, din versetul 43 : *„Dumnezeu dăduse poporului o mare pricină de bucurie. Se bucurau și femeile și copiii”*.

Oare în ce consta această mare pricină de bucurie pe care o dăduse Dumnezeu poporului? Cum a putut izbucni această uriașă revărsare a laudelor! Cine a creat această atmosferă de mare sărbătoare? Ce anume a pricinuit atâta înflăcărare și o asemenea trezire a conștiinței celor credincioși, încât până și copiii li s-au alăturat pentru a înălța Domnului cântări de laudă?

Ei bine, întreaga carte a lui Neemia istorisește despre darul măreț al lui Dumnezeu, despre felul în care mâna Lui cea bună a adus izbăvirea poporului din robia babiloniană și i-a condus pe prinșii de război ai lui Iuda în țara strămoșilor lor, în scumpa lor patrie. Apoi, darul măreț al dragostei pe care le-a dovedit-o Domnul crește prin opera de reconstrucție a zidurilor de apărare ale Ierusalimului și a caselor din interiorul cetății, în pofida tuturor împotriviților și uneltirilor dușmanilor. Darul crește odată cu întărirea spirituală a cetățenilor Ierusalimului, prin talmăcirea Legii lui Dumnezeu. Urmează apoi împăcarea cu Dumnezeu pe

temeiul smeririi și al pocăinței poporului, înnoirea legământului pe baza iertării oferite de Dumnezeu, și nu în ultimul rând prin consacrarea israeliților în slujba Domnului. Toate acestea alcătuiesc darul măreț de care poporul a avut parte, în izbăvirea deplină, atotcuprinzătoare, prin puterea lui Dumnezeu și pentru gloria Numelui Său.

Așadar, bucuria izbăvirii noastre, acest măreț și neprețuit dar dumnezeiesc, este acel izvor unic care face să izbucnească din adâcnul sufletelor noastre mulțumirea și recunoștința față de Dumnezeu, revărsându-se în cântări de laudă în cinstea Lui și pentru slava Numelui Său. Darul descoperit în Noul Legământ are o valoare mult mai mare în mântuirea adusă prin Isus Cristos. Pentru copiii lui Dumnezeu, credincioșii Noului Legământ, nu există alt izvor mai minunat decât darul izbăvirii noastre, trecerea de la amărăciunea păcatului și a deșertăciunilor lumești, la sărbătoarea mântuirii și răscumpărării, pentru a lauda și glorifica Numele Domnului.

Atunci când îngerii au vestit oamenilor actul glorios al întrupării Fiului lui Dumnezeu, intrarea Lui în istoria omenirii, peste plaiurile Betleemului a răsunat vestea cea bună: *„Vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Cristos, Domnul!”* (Lc. 2.10). Apostolul Pavel a predicat: *„El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, sfintire, neprihănire și răscumpărare”* (1 Cor. 1.30).

Darul izbăvirii treptate a Israelului se oglindește în răscumpărarea pe care ne-a oferit-o și nouă Dumnezeu, prin Isus Cristos. Dar fazele răscumpărării duhovnicești sunt mai complexe și mai numeroase, fiind vorba despre o mântuire desăvârșită: noi ne bucurăm de biruința asupra păcatului, a morții și a Iadului; de refacerea, prin credință, a relației noastre cu Dumnezeu, care fusese total distrusă, și fiind acum susținuți și păstrați în harul și mila Domnului

Isus Cristos; de întărire și zidire sufletească prin vestirea Evangheliei și prin puterea Duhului Sfânt; de împăcarea noastră cu Dumnezeu, prin credința în jertfa lui Cristos; de experiența minunată a intrării în privilegiile Noului Legământ pe baza căruia am fost îndreptățiți, născuți din nou, înfiați și puși în drepturile de copii ai lui Dumnezeu.

Darul măreț al harului dumnezeiesc, care s-a revărsat asupra noastră prin jertfa Domnului Isus de pe crucea Golgotei, este și pentru noi, credincioșii Noului Testament, cum era pentru cei de pe vremea lui Neemia, conținutul izbăvirii noastre mărețe. Astfel, împărtășirea reală a credinciosului cu Mântuitorul Isus Cristos face să izbucnească din sufletul lui bucuria izbăvirii, care ne transformă din temelii, dând vieții noastre un sens și o țintă, și anume aceea de a trăi înaintea lui Dumnezeu într-o atitudine de adâncă recunoștință, deplină mulțumire și nesfârșită laudă.

Bucuria izbăvirii îl provoacă pe creștin să depună o mărturie vie și senină înaintea lumii, îl face să caute mai întâi de toate interesele Împărăției lui Dumnezeu, îl îndeamnă la o închinare în duh și adevăr și îl învață că mulțumirea și lauda către Domnul au sens numai datorită crucii lui Cristos.

Dar oare a devenit și pentru noi jertfa lui Cristos evenimentul crucial al vieții noastre, izvorul laudelor noastre la adresa lui Dumnezeu? Am experimentat și noi acel moment decisiv când viața noastră a luat o cotitură hotărâtoare, prin intervenția puterii divine care să ne smulgă din starea de robi ai păcatului, ai Diavolului și ai morții, pentru a ne transpune în libertatea glorioasă de copii ai lui Dumnezeu? Nu suntem noi oare doar niște simpli admiratori ai crucii lui Cristos? Sunt cântările noastre cu adevărat o expresia a faptului că am murit și am înviat împreună cu Cristos? Este izbăvirea divină izvorul neseecat al laudelor noastre către Domnul?

2. Acum să facem încă un pas în învățătura pe care ne-o oferă acest capitol al cărții lui Neemia. El ne arată cum putem pătrunde mai adânc într-o viață prin care Dumnezeu să fie glorificat și laudele Sale să curgă fără încetare, așa cum declară și psalmistul: *„Și noi, poporul Tău, turma pășunii Tale, Te vom lăuda în veci, și vom vesti din neam în neam laudele Tale“* (Ps. 79.13). *„Voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cântări, și prin laude Îl voi preamări“* (Ps. 69.30). *„Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea“* (Ps. 34.1).

Dacă îl privim cu atenție pe Neemia, urmărind tot ce face el la Ierusalim, remarcăm că el nu se mulțumește doar să adune cântăreții în curtea Templului, pentru *„a cânta lauda la rugăciune“* (Nem. 11.17). Evlavia profesată de el nu se oprește aici. El asigură continuitate, cu o intensitate crescândă, proslăvirii numelui Domnului. Astfel, Neemia alcătuieste două coruri de cântăreți aleși, cărora li se alătură apoi tot poporul. De aici vor porni două convoaie festive, două șiruri sărbătorești cu câte un cor în frunte, unul spre dreapta și altul spre stânga, pentru a face turul orașului reconstruit. De-a lungul zidului orașului, ei s-au oprit în diferite locuri: la Poarta Gunoiiului, la Poarta Apelor, la Poarta Oilor; apoi la Poarta Peștilor și către Poarta Temniței. Ne putem imagina solemnitatea acestor două procesiuni, popasurile lor la fiecare poartă și evocarea eforturilor uriașe depuse aici în trecut. Câtă muncă a cerut îndepărtarea molozului! Ce eforturi s-au depus pentru restaurarea zidurilor! Câtă frământare și spaimă le-au produs amenințările și momelile dușmanilor! Dar, totodată, este evocat ajutorul Domnului, Care i-a ocrotit și i-a sprijinit mereu pentru a putea respinge toate atacurile dușmanilor. Evreii sunt conștienți că au fost întăriți în credința lor stăruitoare, încât au putut continua lucrările ținând într-o

mână mistria, iar în cealaltă arma. Iar acum, în fața operei împlinite, se simt cu toții stimulați a evoca din nou, plini de recunoștință, bunătatea lui Dumnezeu, așa cum spune și psalmistul: *„Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!“* (Ps. 34.8).

Pentru a putea pătrunde mai adânc într-o atitudine de mulțumire și laudă către Domnul, este necesar să ne amintim de experiențele trăite sub călăuzirea și ocrotirea Lui; astfel, poposind „în fața porții“, înainte de a porni mai departe „în jurul zidului“, să ne înprospătăm memoria reflectând asupra drumului parcurs, cugetând asupra biruințelor câștigate, gustând și văzând binecuvântările obținute până în prezent, și apoi lăudând pe Domnul cu entuziasm și decizi să punem în aplicare sfatul psalmistului: *„și nu uita nici una din binefacerile Lui!“* (Ps. 103.2).

Dar, din nefericire, aici are loc un fenomen ciudat și totodată umilitor pentru noi. Din pricina slăbiciunii firii noastre, ajungem adesea într-o situație jalnică cu privire la lucrurile duhovnicești. Ne obișnuim lesne cu binecuvântările și izbăvirile cele mai mărețe de care am avut parte în viață, și de aceea nu mai suntem atenți la ele și le uităm. Iar când ajungem din nou în nevoi și strâmtorări, suntem atât de deprimați și întristați ca și cum n-am fi avut parte niciodată de îndurarea Domnului. Și dacă ne gândim bine, nu la voia întâmplării a instituit Domnul Isus Cristos Cina cea de taină. El cunoaște natura noastră slabă și știe cât de repede uităm dovezile harului și bunătății dumnezeiești. De aceea, spre pomenirea celei mai mărețe binefaceri pe care ne-a făcut-o, a rânduit să ne amintim, prin pâinea și vinul de la Masa Domnului, de răscumpărarea noastră prin trupul frânt și sângele curs, ca preț pentru mântuirea noastră din robia păcatului, spunând: *„Să faceți lucrul acesta, spre pomenirea Mea“* (Lc. 22.19).

Ca și cu alte ocazii, Neemia ne dă și de data aceasta, o sugestie binevenită despre felul în care putem experimenta

o stare de mulțumire sufletească și laudă la adresa Domnului, aducându-ne aminte de câte ori nu ne-a izbăvit El din tot felul de situații dificile. Astfel, când ne vâjâie capul de griji și ispite, să urmăm exemplul lui Neemia! În timp ce ne rugăm, să ne întoarcem cu gândul în trecut, oprindu-ne în dreptul pietrelor de aducere aminte pe care le-am presărat pe drum, în fiecare loc unde am văzut mâna cea bună a lui Dumnezeu, care sunt tot atâtea dovezi că Domnul are încă multe mijloace de scăpare pentru copiii Lui. Și dacă vrem să aplicăm exemplul lui Neemia într-un mod plastic, poate că ar trebui să întrezărim și în zidul vieții noastre „Poarta Gunoiului“. Nu cumva uneori Duhul Sfânt ne descoperă toată murdăria păcatelor noastre, arătându-ne stricăciunea morală, încât nu ne liniștim până când nu ne oprim la „Poarta Golgotei“? În jertfa de pe Golgota, poarta care ne introduce în Noul Legământ, putem descărca tot molozul păcatelor, aflând în schimb ușurare și iertare în sângele cu care Domnul Isus Cristos ne-a pecetluit mântuirea la această poartă. Apoi, nu cumva, în zidul vieții noastre, se află și „Poarta Apelor“, care ne aduce aminte că am putut scoate din plinătatea lui Dumnezeu, har după har? În ciuda nemerniciei noastre, Mântuitorul ne-a copleșit totuși cu bunătățile Sale, ca să ne învioreze credința. Apoi să luăm în considerare o altă poartă din zidul vieții: „Poarta Temniței“, care ne amintește de timpul când eram prinși în situații grele, sau țintă asupririi unor oameni nedrepti, sau poate loviți de o boală grea - toate acestea până în momentul când Și-a îndreptat Domnul privirea spre noi, ne-a ascultat strigătele și ne-a deschis ușile temniței, pentru a ne bucura de libertatea glorioasă a copiilor Săi izbăviți și iertați. Creștinul adevărat își amintește cu bucurie de tot ce a realizat Domnul în viața lui, prin izbăvirile pe care i le-a acordat, făcând în același timp să vibreze strunele inimii sale în cântări de laudă și recunoștință, așa cum spune o cântare:

*Dacă ești purtat de valul furios,
Și crezându-te pierdut, devii fricos,
Ia în seamă binecuvântările!
Domnul ți-a făcut parte și din ele.*

În ținuturile Palestinei pe unde a umblat Isus, oficiile de turism le fac pelerinilor importante servicii. În amintirea patimilor lui Cristos, se formează grupuri care pornesc de la grădina Ghetsimani, trec prin valea Chedronului, intră în Ierusalim pe Poarta lui Ștefan, pentru a străbate străzile înguste ale orașului, și continuă drumul Calvarului până la dealul Golgotei. De-a lungul drumului pe care a fost dus Cristos ca să fie răstignit, turiștii sunt rugați să se oprească, în anumite locuri. Ghidul citește despre patimile lui Cristos, iar cortegiul ingenunchează, în amintirea suferințelor pe care le-a îndurat Mântuitorul, în locul respectiv, pentru ei. Ce momente impresionante pentru pelerinii adunați acolo! Atunci, ei nu se mai gândesc la barierile confesionale care îi separă, ci în inimile lor domnește un singur gând: să-și exprime față de Dumnezeu recunoștința adâncă, în închinăciune, amintindu-și de ceea ce a îndurat Isus Cristos, Care a săvârșit acolo opera de izbăvire a omenirii de sub puterea păcatului. Astfel, drumul suferințelor lui Cristos devine un drum al recunoștinței izvorâte din inimile credincioșilor care se reculeg pășind pe urmele Mântuitorului.

3. Textul din cartea lui Neemia, pe care l-am citit la începutul acestui capitol, ne oferă și o a treia învățătură. Prin acest pasaj, Duhul Sfânt ne îndreaptă privirile spre puterea care ne susține într-o atmosferă de sărbătoare și laudă, atunci când harul lui Dumnezeu își face lucrarea de curățire în cugetul celor credincioși. La versetul 30 se spune: **„Preoții și leviții s-au curățit, și au curățit și pe popor, porțile și zidul“**.

Nu trebuie să trecem cu vederea această frază, care dă un sens adânc întregii istorisiri. Ce importanță are ea pentru noi? Ei bine, se poate să ajungem la izvorul unei adevărate mulțumiri numai atunci când ne-am smerit și am dovedit o pocăință veritabilă. Cristos cel crucificat ne-a mișcat inima și cugetul, urmarea fiind o nouă predare și consacrare în slujba Mântuitorului nostru. Noi am gustat bunătatea Domnului. Dar totul se poate opri aici, așa încât bucuria lui Cristos să dispară din inima noastră, iar mulțumirea și lauda să fie aproape imposibile. Prefăcătoria și slăbiciunea noastră sunt o realitate care ne produce mult necaz. Astfel, cu gura Îl putem lăuda pe Dumnezeu, fără ca inima să fie prezentă și starea ei să corespundă cu ceea ce pronunțăm. În interiorul nostru se crează o încordare gravă, o stare de tensiune, de neliniște, de indispoziție și devenim deprimați și nemulțumiți. De unde vine starea aceasta? Ce ne lipsește în fond? Care este problema și nevoia noastră?

În asemenea cazuri, suntem înclinați a căuta motivul în neplăcerile pe care ni le produc ceilalți oameni; sau ne oprim întristați la o indispoziție fizică. Ba chiar atribuim cauza unei atmosfere înăbușitoare, în loc să privim la umbrele nefaste din lăuntrul nostru. În noi înșine, adunăm multă mizerie care duce la o împovărare a conștiinței, și orice neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, orice îndoială față de călăuzirea lui, tulbură lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră, iar aceasta înseamnă păcat. Umbra păcatului pe suflet îngreunează lauda către Domnul, ne înăbușă bucuria și face ca inima să ne fie contaminată de nemulțumire. Pentru a ne ajuta, Scriptura ne pune în cale piatra de încercare cea mai sigură: aceasta este zvâcnirea caldă și voioasă a inimii în glas de mulțumire și laudă către Domnul.

Astfel, când ne năpădește proasta dispoziție și încercările vor să împiedice vibrația sufletului nostru, să nu căutăm motivul în afară, dând vina pe alții, ci să ne examinăm pe noi înșine în lumina Sfintei Scripturi. Ea răspunde

dorinței sincere a sufletului care caută pe Domnul și dorește să facă voia Lui. Duhul Sfânt va descoperi umbra care ne apasă pe conștiință, și atunci vom fi gata să urmăm exemplul din textul nostru, curățindu-ne, așa cum au făcut preoții și leviții care s-au curățit pe ei înșiși, tot poporul, porțile și zidul. Aceasta înseamnă că trebuie să tindem după o pocăință veritabilă, prin harul atotcuprizător al lui Cristos, care să ne formeze pentru a deveni cât mai asemănători chipului Său și să pricepem mărturisirea smerită pe care a făcut-o apostolul Pavel, după ce Domnul i-a spus: **„Harul Meu îți este de ajuns: căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită“** Și Pavel a declarat : **„Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine“** (1 Cor. 12.9).

Curățirea cugetului de păcate și îndreptarea pașilor pe calea unei credinței stăruitoare vor face să izbucnească din inima creștinului, în semn de mulțumire și cu o putere înnoită, o bucurie crescândă, așa cum afirmă psalmistul: **„Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă, și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru“** (Ps. 40.1-3).

4. Ne vom opri acum asupra unei alte învățături minunate pe care o desprindem din exemplul lui Neemia. Observăm că sufletul inclinat să-I mulțumească Domnului se asociază într-o laudă comună pentru ca puterea lăuntrică să fie cunoscută **„până departe“** (Nem. 12.43). Ca ființe omenești, noi suntem creați să depindem unii de alții. De exemplu: copiii au nevoie de îngrijirea părinților; bolnavul are trebuință de medic; o dezvoltare economică cere aportul specialiștilor; elevul are nevoie de îndrumările profesorului; pentru o dezvoltare sănătoasă a societății ne trebuie pricepere, răbdare, colaborare și înțelegere. Dar dezvoltarea vieții noastre

se întemeiază și mai profund, pe părtășia frățească pe care o inspiră credința, făcându-ne în stare să ne purtăm sarcinile unii altora, în spiritul dragostei lui Cristos, care caută mai întâi binele celorlalți. Neemia știa că pentru a celebra isprăvile Domnului într-o atmosferă de sărbătoare și prin cântări de laudă, era necesară legătura frățească a celor izbăviți, pentru a da un glas comun simțirilor inimii lor. Izolarea și retragerea din închinarea comună ne pot expune unor mari pericole, ajungând să vedem numai un aspect al lucrurilor și fiind mai vulnerabili față de ispitele Diavolului. Taina părtășiei creștine implică o slujire reciprocă, îndemnuri și sfaturi sau instruire pentru echipare și încurajare, pentru a obține rezultate mai bune în viața spirituală și a ne adânci într-o atitudine de laudă și mulțumire față de Dumnezeu.

Neemia nu voia să-i îndemne pe cetățenii din Ierusalim să-L laude pe Dumnezeu acasă la ei sau în curțile Templului din orașul reconstruit. Ca un bun psiholog, el are o grijă deosebită, și anume aceea ca oamenii să laude și să-L mulțumească Domnului împreună. De aceea, el organizează două coruri care să antreneze tot poporul să laude pe Domnul. În cartea Cronicilor, se relatează despre împărțirea cântăreților în 24 de cete, care cântau cu schimbul, pentru îmbărbătare. Cu timpul, din acești coriști s-au alcătuit familii de cântăreți, așa cum s-a petrecut, sub cârmuirea tatălui lor, cu cei 6 fii ai lui Iedutun, (1 Cr. 25.3), formând un ansamblu vocal, plin de entuziasm, spre slava lui Dumnezeu. Ne putem închipui cât de minunat răsunau cântările intonate pe străzile Ierusalimului de către cele două coruri și restul poporului. Izbăvirea puternică pe care le-a hărăzit-o Dumnezeu i-a antrenat pe toți locuitorii orașului, într-o părtășie de laudă și mulțumire, după cum se spune la Neemia 12.43: „*Strigătele de bucurie ale Ierusalimului se auzeau până departe*“.

Tocmai acolo vrea să ne conducă Duhul Sfânt în alcătuirea Bisericii lui Cristos. Nu așteaptă să ajungem în Cer pentru a intra abia acolo în rândul celor răscumparați care Îl preamăresc pe Dumnezeu. Trebuie să realizăm deja aici pe pământ, în cursul pelerinajului nostru pământesc, o slujbă comună prin a cânta și lauda împreună pe Domnul, ca să facem cunoscut Numele lui Dumnezeu cu putere pe străzile orașului nostru, fiindcă Biserica lui Cristos este organismul viu, care dă tonul spre a mulțumi lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările vieții.

Pavel îndeamnă astfel Biserica din Efes: „*Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Cristos*“ (Ef. 5.19-20).

Dintr-o împărțire comună a celor credincioși se răspândește o mărturisire mai puternică în fața lumii, întărind pe cei nefericiți și șovăielnici. Pavel și Sila, aflați în temnița întunecată din Filipi, au împlinit întocmai promisiunea psalmistului: „*Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea. Să mi se laude sufletul în Domnul! Să asculte cei nenorociți și să ne bucure!*“ (Ps. 34.1-2). Deși erau legați și chinuți, totuși inima le ardea de bucurie și îndrăzneală, cântând împreună izbânda credinței. Atunci, pe la miezul nopții, un cutremur de pământ a zguduit închisoarea și toți deținuții împreună cu temnicerul au fost cuprinși de spaimă. Însă, cântările de laudă care veneau din întunericul temniței, de la cei doi apostoli, au adus întreaga familie a temnicerului pe calea lui Cristos, ei bucurându-se de izbăvirea oferită ca o realitate divină.

Așadar, potrivit cu ceea ce ne învață Sfânta Scriptură, să acordăm importanța cuvenită preamăririi Numelui Domnului într-o atmosferă de sărbătoare. Oricât de grea

ne-ar fi viața pe acest pământ, să nu uităm totuși că ea este dată pentru a o pune în slujba Domnului, căutând să fim o binecuvântare pentru lumea din care facem parte. Nu toți suntem destinați să predicăm de la amvon, dar fiecare poate rosti predica sfinteniei de la amvonul vieții; putem predica, într-un mod puternic, prin trăirea noastră, astfel ca aceasta să fie o pricină de bucurie pentru familie și colegii de muncă. Soția, soțul, copiii și prietenii noștri pot fi câștigați pentru a sluji la preamărirea Domnului, dacă în viața noastră se oglindește solemnitatea credinței, cu laude și mulțumiri către Domnul. Chiar dacă nu suntem buni cântăreți, putem împărtăși totuși bucuria izbăvirii pe care o avem în inimă. Viața creștină își are limbajul ei; ea vorbește, chiar și fără cuvinte, și face cunoscută melodia fericirii, dovedind că suntem oameni izbăviți și răscumparați de Domnul, așa încât cei nenorociți pot să audă și să guste și ei bunătatea Domnului și să intre cu laude în atmosfera de sărbătoare pentru slava veșnică a Numelui Domnului.

De aceea să facem loc, în Biserica lui Cristos, cântării de laudă în comun pentru a-I aduce împreună Domnului laude și mulțumiri, și astfel să răsune cu putere mărturisirea credinței noastre, cum s-a întâmplat în zilele lui Neemia: *„Dumnezeu dăduse poporului o mare pricină de bucurie. Se bucurau și femeile și copiii, și strigătele de bucurie ale Ierusalimului se auzeau până departe“* (Nem. 12.43).